

blev Penge tilovers, burde man hellere ræsonnere som saa: lad os søge at bruge disse Penge, i hvert Fald forsaa vidt de er kommet ind i Statskassen gennem demokratiske og sunde Skatter, til Afbetaling paa Statsgælden i Stedet for til at nedsætte disse i og for sig sunde og demokratiske Skatter. Navnlig vil jeg da sige, at der er Skatteklender, som egner sig i ganske særlig Grad til at udnyttes til Nedsættelse af Statsgælden; det er Afgiften paa Formuen, og jeg kan medtage Arveafgiften. En Forhøjelse af disse Afgifter vilde i Virkeligheden kun være en Flytning af Formuen fra den ene Haand til den anden, og naar det er en Flytning, som gav et samfundsmæssigt set bedre Forhold, vilde det jo være udmærket at foretage en saadan Flytning. Jeg tror ikke, vi skal gøre Forsøg paa at komme bort fra de Formueskatter, som vi er kommet ind paa under Krigen. Jeg ved, at der er mange, som mener, at det er urimelige Skatter, men jeg skal navnlig pege paa, at til Afbetaling af Statsgælden finder jeg ingen Skat, der er mere rimelig — og mere økonomisk forsvarlig — end netop en Formueskat. Alt dette vil vi dog naturligvis kunne beskæftige os videre med, dels naar vi faar Skattelovene til Behandling, dels naar vi kommer noget længere frem i Tiden, saa at vi kan se, hvorledes det Budget, som vi for Øjeblikket behandler, former sig.

I Overensstemmelse med de Udtalelser, jeg begyndte med: at vi fra vor Side betragter Folketingets Indflydelse paa Finanslovsforslaget som den, der bør være afgørende for Finanslovens Enkeltheder, skal der ikke fra vor Side blive stillet noget som helst Forslag til Ændring af dette Finanslovsforslag; vi er rede til at lade det gaa igennem Landstinget, som det foreligger.

Piper: Naar man undersøger Statsregnskaberne fra 1913—14 og op til det sidst afgivne, ser man, at Tallene bevæger sig i en stærkt stigende Kurve. Det sidst afgivne Statsregnskab indeholder Slutningstal, som er 5 Gange saa store som de, vi regnede med før Krigen. Det er og har sikkert for mange været uforstaaeligt, at det var muligt at spænde Statskassens Udgifter op til en saadan Højde, som det er sket gradvis gennem disse Aar, og muligt for Befolkningen at udrede disse store Beløb sammen med de stedse stigende kommunale Skatter. Men dette havde heller ikke kunnet lade sig gøre, hvis der

ikke i de nævnte Aar havde været ekstraordinært store Indtægter, og man havde beskattet disse paa ekstraordinært gennemgribende Maade. En saadan Beskatning kan ikke vedblive under normale Forhold, Befolkningen vilde simpelt hen segne derunder.

Den 26. April i Fjor skete der et Systemskifte. Det System, vi havde tidligere, og som i høj Grad hvilede paa at lade Millionerne rulle for at tilfredsstille Vælgerne, blev afløst af et mere nøgternt System. Det Finanslovsforslag, vi for Øjeblikket behandler, er det første, som er forelagt af det nuværende Ministerium, og det har mere Lighed med det, som det skal være: et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter, end de Finanslove, vi har været vante til at se i de senere Aar, som ganske blev stillet i Skygge af de Tillægsbevillingslove, der fulgte bagefter, saa at Behandlingen af Finanslovsforslaget var rent formel. Disse Finanslovsforslag indeholdt saa godt som ikke andet end de ganske nødvendige lovbundne Udgifter, medens alle de andre kom til paa Tillægsbevillingsloven. Jeg kan godt udtale, at fra vort Partis Side havde vi haabet, at vi kunde være kommet noget længere bort fra det tidligere System allerede ved dette Finanslovsforslag, men det skal indrømmes, at der er store Vanskeligheder til Stede for den nuværende Regering; man er jo nødt til at arbejde videre paa Fortidens Grund.

I een Henseende har denne Finanslovbehandling i Folketinget overtruffet sine Forgængere, nemlig i Antallet af Ændringsforslag, der er stillede til Finanslovsforslaget. Medens det normale tidligere var, at der ved begge Behandlinger blev stillet ca. 400 Ændringsforslag i Folketinget, er man denne Gang kommet op paa ca. 970, deraf alene til tredje Behandling over 800. Naar Landstinget saa Dagen efter skal foretage første Behandling af Finanslovsforslaget, er det givet, at det ikke en Gang vil være i Stand til paa forsvarlig Maade at opfylde den Mission, som det ærede 5te landstingvalgte Medlem (Dalsgaard) angav som værende Landstingets, nemlig at vogte paa, at der ikke paa Finansloven foretages almindelig Lovgivning. Vi haaber imidlertid, at Fremtiden ogsaa i denne Henseende maa bringe bedre Arbejdsvilkaar for Landstinget.

Det glædede mig at se, at den højtærede Finansminister ved Fremlæggelsen af Finanslovsforslaget i Folketinget udtalte, at Regeringen vilde stile efter, at vi kunde